

MAXIM HABANEC

ŽIVOT JE SKEJT

MŮJ PŘÍBĚH A TRICK TIPY

Maxim Habanec

Život je skejt

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Maxim Habanec
Maxim Habanec: Život je skejt – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MAXIM HABANEC

ŽIVOT JE SKEJT

MŮJ PŘÍBĚH A TRICK-TIPY

Život je skejt	7
Proč skateboarding vznikl náhodou?	21
Kdy začít jezdit? Teď!	25
Prkna, co pro mě znamenají svět	29
Zpátky k mým začátkům...	35
Nejlepší místa na ježdění	42
Jak (ne)projet školu	45
Skejtový videa pro nás byly vše	52
Když hejtuješ, tak neskejtuješ	57
Úrazy	59
Skateboarding je nekonečná inspirace	61
Skejt patří na street	65
Posedlost	67
Dobrá parta je základ	69
Zlomový bod	72
Skejt a holky	80
Co je Skate of Mind	84
Závěr	108

Trick-tipy	110
Ollie je základ	114
První flipy	128
Základy v rádiusu	146
Začátky na zábradlí	158
Začátky na zídce	174
Poděkování	190

Život je skejt

Mám pocit, že se skejtem jsem se rovnou narodil. Začal jsem jezdit jako malej, takže si to skoro ani nepamatuju. Ani si už nevzpomínám na dobu, kdy bych na skejtu nejezdil. Takový časy pro mě neexistují.

Jsem skater tělem a duší.

První skejt, kterej mi dal brácha, byl málem větší než já...

Skateboarding je podle mě stavem mysli – „Skate of Mind“. Já to tak vidím a cítím. Takhle nějak by mohla znít moje definice.

Není ale pochyb o tom, že skateboarding je taky sport. Dokonce je všeobecně označován jako sport extrémní. A snad právě díky tomu, že ho lidi řadí mezi adrenalinový, extrémní sporty, panuje všeobecný dojem, že musí být značně nebezpečnej. Musím vám tedy prozradit, že skateboarding není ani tak nebezpečnej, jako spíše technicky náročnej sport.

Skater nebo skejták, jak se říká člověku, který se jíždě na prkně věnuje, není to samé jako kupříkladu lyžař, který je lyžařem, jenom když stojí na lyžích. Nebo plavec, který je plavcem, jenom když plave ve vodě někde v bazénu nebo rybníce. Zato skejták, dovolím si říct, je skejtákem, i když u sebe skejta zrovna nemá. Dnem i nocí, pořád je duchem na prkně. Dívá se na své okolí zcela jiným pohledem než většina lidí. Neustále sonduje, měří a vybírá zajímavý místa, který by se na skejtu daly jezdit.

Každě, kdo jezdí na prkně, dobře ví, o čem mluvím.

Zmerčím prostě pěkný zábradlí a v tu chvíli už si představuju všechny ty triky. Když jsem v bazénu, tak si zas říkám, jak by se daly jezdit jeho strany, kdyby byl vypuštěnej. Je to prostě posedlost – a tak trochu prokletí.

Nemám rád ten celkem rozšířenej názor, že skateboarding je jenom lifestylem. Je to fakticky prázdná fráze, kterou přejímají a hlásají především neználci a média. Značně zjednodušený pohled na tenhle nádherný sport.

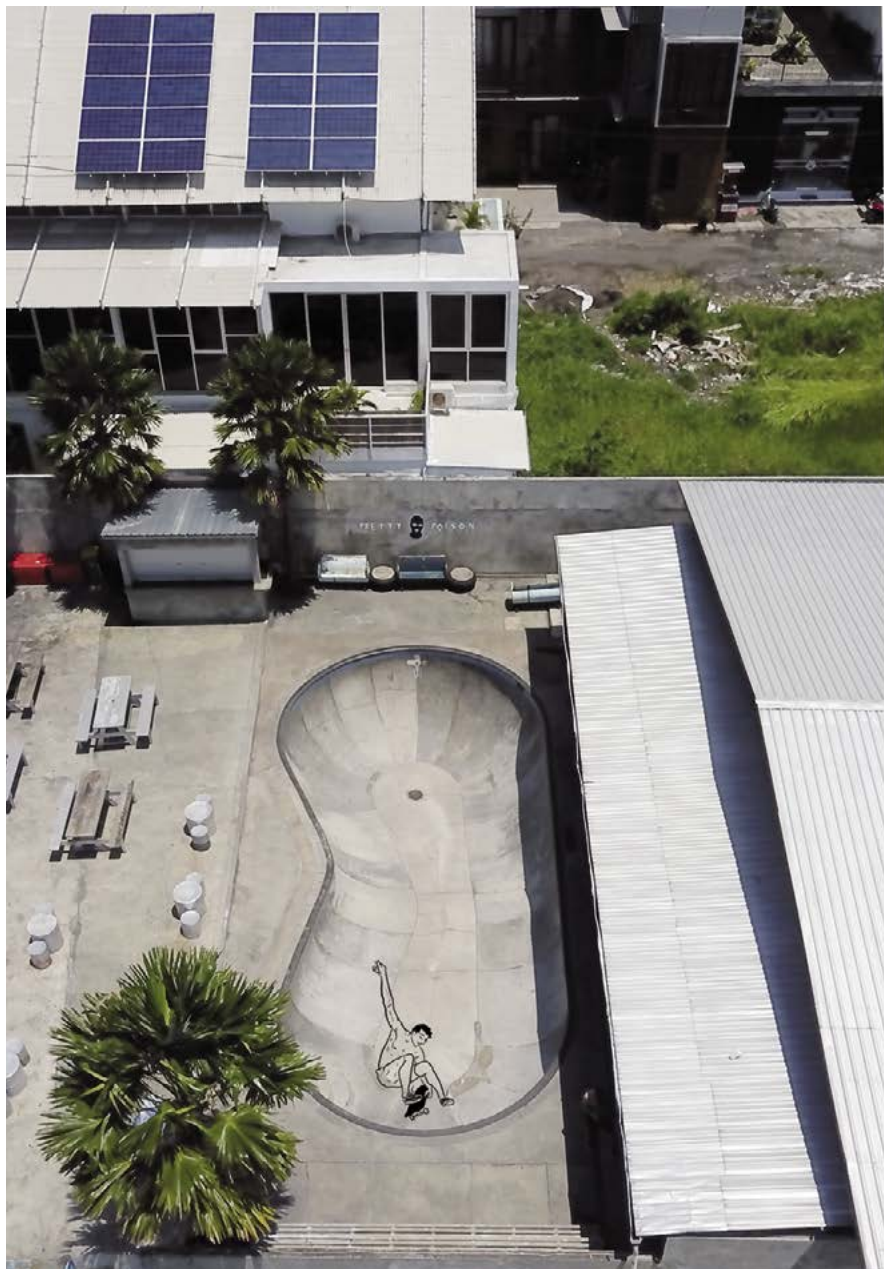
Na skateboardingu je nejvzácnější to, že je vesměs o svobodě. Každě si může jezdit, jak chce. Nesvazujou ho žádný pravidla. Stejně tak je tomu třeba v umění, ve kterým existuje mnoho přístupů. V ježdění a realizování se na skejtu je tomu stejně tak. Tím chci jen znovu podtrhnout, že stejně jako umění ani skateboarding přece není jen lifestyle. Je to určitý vyjádření se skrze tohle krásný dřevěný prkno s kolečkama, který v sobě ukrývá nekonečný možnosti.

Pro mě se stal skejt především fenomenálním prostředkem, jak objevovat svět a zároveň se i seberealizovat. Nástrojem na dobrou náladu. Vždycky, když si stoupnu na desku, zapomenou na všechny problémy a starosti. Tak jsem to měl vždycky. Když jedu na svojí desce, tak prostě na vše nepodstatný zapomenou. Je naprosto báječný, že existuje nespočet přístupů, jakějma lze skateboarding pojmout.

Dá se jezdit úplně naplno a závodně, když chce člověk jít za vítězstvím. Nebo tomu dávat všechno, ale pouze zaznamenávat svoje nejlepší triky třeba na kameru a neměřit síly po soutěžích.

V obou případech je to fyzicky velice náročný a vyžaduje to každodenní drčení triků. A musím přiznat, i každodenní překonávání vlastního strachu a mnohdy i bolesti. Zabere to spoustu času a nervů, když se rozhodnete dosáhnout úrovně těch nejlepších.

Nyjah Houston se stal legendou, a to mu nebylo ani dvacet. Když se mu chce člověk přiblížit, musí se naučit ty nejhustší triky a v tu chvíli je to fakt příšerná makačka, která vyžaduje neskutečně tvrdý drill.

Jakmile vidím místo, který by mohlo bejt vhodný na ježdění, tak si představuju možnosti, jak by se dalo naplno využít. Myslím, že vypuštěnej bazén inspiruje snad jenom skejťáky, pro nás je to něco plnýho možností.

*Tenhle trik jsem měl vymyšlenej asi deset let, než jsem se odvážil ho zkusit.
Nakonec jsem ho dal na třetí pokus a vyhrál jsem boj nad tímhle railem
z 16 schodů. Tohle je asi největší zábradlí, co jsem kdy dal, a je v Kalifornii.*

Pak se ale s největší pravděpodobností nakonec dostaví ta sladká odměna, kdy člověk jezdí neuvěřitelně dobře a dokáže na prkně s kolečkama dát zábradlí z 20 schodů na první pokus.

Nebo je tu taky možnost vydat se cestou, kdy se chcete jen vozit s kamarády a užívat si skvělého ježdění. Prostě jezdit si jen tak, pro sebe pro radost. Tak tohle je zas něco zcela jiného, těžká pohoda, která nevyžaduje téměř žádné oběti. Prostě jenom volnost a užívání si parádní jízdy. Nemyslím si, že jeden nebo druhý z těchto přístupů je lepší nebo vhodnější. Prostě je svobodnou volbou každého, kterou cestu si vybere.

To, jak jezdíš a co to pro
tebe znamená, je jenom tvá věc...

Ale i když člověk chce závodit a hrotit to, tak to zas taky hned nemusí znamenat, že si nesmí dát ani na chvilku voraz a jen tak se nepovozit pro radost, jak to kupříkladu s oblibou dělám já. Občas mám prostě šílenou chuť si užít jízdu jen tak někde po silnici a nic nehrotit. V tu chvíli cítím, jako by se zastavil čas, a utvrzuju se v názoru, že takhle budu jezdit ještě pěkných pár desítek let. A doufám, že dokud budu stát, tak budu moct i jezdit.

*TIP

Jak zjistíš, jak si stoupnout na skejt a na jakou nohou jezdit dopředu?

Stačí se rozeběhnout a zkusit se jednoduše sklouznout. Noha, která je vpředu, bude vpředu i na skejtu. Jak jednoduchý a snadný.

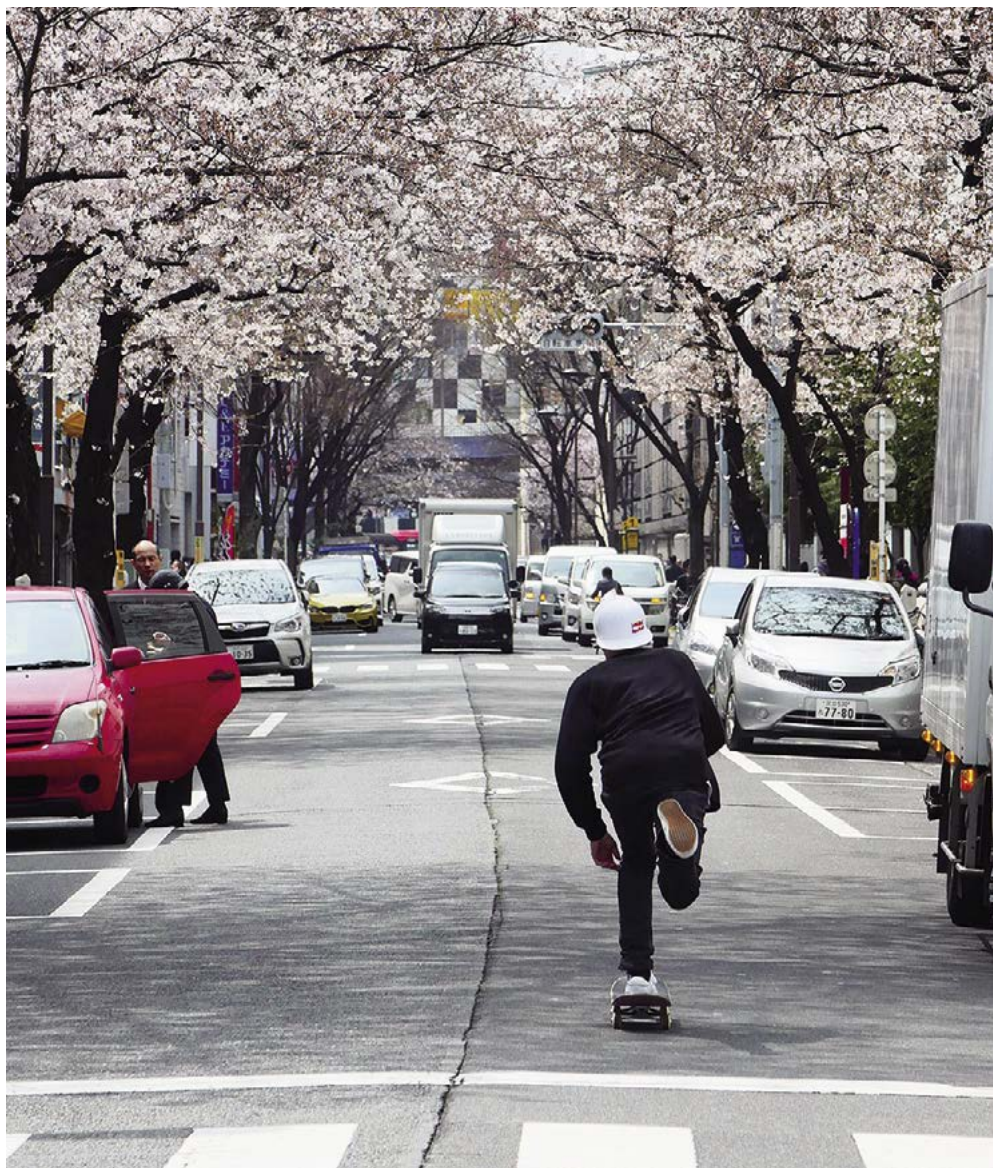
Když někdo jezdí levou nohou dopředu, tak se tomu říká REGULAR a opačně je to GOOFY. Třeba já jezdím na REGULAR.

Na desce vždycky zůstává přední noha a odrážíš se zadní, pokud to budeš dělat opačně, budou se ti všichni smát. Tomu říkáme jezdit na mongo.

Tímhle zlozvykem trpí dost začátečníků a je třeba si na to dávat pozor. Dlouhodobě tak jezdit vlastně skoro ani nejde. Protože ve větší rychlosti zkrátka není možné se tak odrážet.

Takže buď naplno a závodně, tedy stát se profíkem, nebo jen tak na pohodičku, být jen totálním požitkářem? Kdepak. Někde mezi těmito mantinely existuje ještě nespočet dalších cest a možností, ze kterých si můžete vybrat. Kupříkladu prkno je taky možný používat jen

jako dopravní prostředek. Sice mi to přijde škoda, ale není k tomu potřeba řidičák. Snad postačí jenom znalost těch základních dopravních značek. Pivo před jízdou taky není problém, ale já to moc nedoporučuju.

Tohle je přesně ta pohoda! Jen se odrážíš a užíváš si pohodu na ulici. Třeba tohle je v Ósace v Japonsku.

Využívat skejt jenom jako dopravní prostředek by mi však nikdy nestačilo. Dřív nebo později, když se skejtem už jednou začneš, tě to prkno na kolečkách chytí do svých sítí. Ovládne tě. Najednou budeš mít nutkavou potřebu si jen tak na něco vyskočit a vyzkoušet si nějaký ty složitější vychytávky.

Mě na skejtu dostala ta nefalšovaná svoboda a bezbřehá volnost, možnost výběru. To, že si můžu užívat i přesto, že s nikým zrovna nesoupeřím. Že si můžu vzít prkno a jít jen tak na chodník před dům, nebo kam se mi zlíbí a vyblbnout se. I po těch asi dvaceti letech ježdění je pro mě tohle velice důležitý a osvobozující.

Je to naprosto přirozený, báječný a jednoduchý. Od přírody nemám rád složitý a komplikovaný věci.

Tady si třeba s mým kamarádem Danem užíváme jízdu z kopce v New Yorku. Tahle silnice byla dokonalá, krásnej povrch a sklon, akorát abychom to mohli pustit. Užít si trochu rychlosti na asfaltu, taková sjezdovka bez sněhu.

Skateboarding je mojí součástí skoro celý život a jedna z věcí, která mě na něm fascinuje, je to, že ani jako sport nikdy nebyl nijak striktně organizovanej. Nikdo mi nikdy neříkal, v kolik mám jít jezdit, kam mám chodit jezdit a jak mám vlastně jezdit anebo trénovat. Vždycky to bylo jenom a jenom na mně. A z toho je ta čistá radost.

Často je to také o hledání jedinečnejch míst, kde se dá jezdit. Skvělý je, že prostředí, ve kterým jezdíte, se může furt měnit... Například tohle místo jsme našli po několika hodinách hledání na Bali a za tu fotku to rozhodně stálo.

Jak je vidět na týchle fotce, tak jezdit se dá bez problému i na lodi. Stačí si na ní postavit menší rampu a dávat bacha, aby deska neskončila ve vodě.

